

Παλαιστινιακός μοναχισμός

Παλαιστίνη. Μια επαρχία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η γη της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, «το πέμπτο Ευαγγέλιο». Η γη, η οποία έγινε μάρτυρας του επίγειο βίου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και πατρίδα του Χριστιανισμού. Εδώ διέλαμψαν πολυάριθμοι ασκητές. Η Αγία Γη.

Ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας απάντησε στις ερωτήσεις του πρακτορείου «Pravoslavie i mir» για τον μοναχισμό στους Αγίους Τόπους.

- Σεβασμιώτατε, πείτε μας, παρακαλώ, για την αρχή του μοναχισμού στους Αγίους Τόπους.

- Η Παλαιστίνη αναδείχθηκε σε κέντρο του χριστιανικού μοναχισμού τον 5-6 αι. διαδεχόμενη έτσι την Αίγυπτο. Ωστόσο από τα μέσα του 4 αι. εδώ υπήρχαν πολυάριθμες Μονές και ασκήτευε πλήθος αναχωρητών.

Αναπτυσσόμενος στο σημείο συνάντησης των χριστιανικών πολιτισμών ο παλαιστινιακός μοναχισμός συνέθεσε την αιγυπτιακή, την συριακή και την καππαδοκική μοναχική εμπειρία διαμορφώνοντας πάνω στη βάση της την δική του πρωτότυπη παράδοση, μια από τις πιο αρμονικές κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Ανάμεσα στα χαρακτηριστικά του παλαιστινιακού μοναχισμού συγκαταλέγονται το συνοδικό του πνεύμα και η ποικίλη προέλευση των μοναχών. Η ακμή του συνέπεσε χρονικά με την αρχή των προσκυνηματικών περιηγήσεων προς τα Ιεροσόλυμα από όλα τα μήκη και πλάτη της χριστιανικής οικουμένης.

Ευρεία εξάπλωση στην Παλαιστίνη είχαν οι Λαύρες, μια μορφή μοναχικής διαβίωσης κατά την

οποία οι μοναχοί μένουν σε ξεχωριστά κελιά, αλλά υπάγονται σε ένα Ηγούμενο η Αρχιμανδρίτη. Ο Προϊστάμενος μιας Λαύρας εκλεγόταν από τους ίδιους μοναχούς με την μετέπειτα έγκριση από τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων. Επιδιδόμενοι τον περισσότερο χρόνο στις προσευχές σε ένα απόμερο τόπο οι Λαυριώτες συγκεντρώνονταν τα Σαββατοκύριακα για να συμμετέχουν στη Θεία Λειτουργία.

Πατέρας του παλαιστινιακού μοναχισμού θεωρείται ο Όσιος Χαρίτων ο Ομολογητής (†350), ο οποίος μέχρι τα μέσα του 4 αιώνα ίδρυσε τρεις Λαύρες και άφησε στους μαθητές του τις «ιερές εντολές» του μοναχικού πολιτεύματος.

Η κατάκτηση της Παλαιστίνης από του αλλόθρησκους (αρχίζοντας από τον 7 αι.) οδήγησε στην παρακμή του τοπικού μοναχικού βίου. Παρόλο που μοναχοί και Ιεράς Μονές εξακολούθησαν να υφίστανται, αποτελώντας προμαχώνες του χριστιανισμού, οι σχέσεις τους με χριστιανικές χώρες της Ανατολής και της Δύσεως σχεδόν διακόπηκαν. Και όμως οι μοναχικές παραδόσεις, οι οποίες διαμορφώθηκαν στους Αγίους Τόπους, μέχρι τότε είχαν ήδη εμπλουτίσει το κοινό χριστιανικό θησαυροφυλάκιο και είχαν συνεχιστές σε άλλα μέρη της χριστιανικής οικουμένης.

- Σεβασμιώτατε, επηρέασε ο παλαιστινιακός μοναχισμός την πορεία της διδασκαλίας και των λατρευτικών τύπων της Ορθόδοξης Εκκλησίας; Με ποιον τρόπο;

- Κατά την περίοδο της εξαπλώσεως της αιρέσεως του μονοφυσιτισμού στην Ανατολή οι αρχηγοί του παλαιστινιακού μοναχισμού με συνέπεια υπεράσπιζαν την ορθόδοξη διδασκαλία της πίστεως. Ιδιαίτερος ήταν ο ρόλος των Οσίων Ευθυμίου του Μεγάλου και Σάββα του Ηγιασμένου στην καθιέρωση του χριστολογικού δόγματος.

Η Λαύρα του Οσίου Σάββα προσέφερε τα μέγιστα στη διαμόρφωση του Ορθόδοξου λατρευτικού Τυπικού. Εδώ για πρώτη φορά συστηματοποιήθηκε και καταγράφηκε με βάση την «Παρακαταθήκη» του Οσίου ένας κατάλογος λειτουργικών και πειθαρχικών διατάξεων, πράγμα το οποίο εξασφάλισε την εμφάνιση του κοινού εκκλησιαστικού λατρευτικού Τυπικού. Χαρακτηριστικά του σύγχρονου λειτουργικού κύκλου, τα οποία κληρονομήθηκαν από την παλαιστινιακή μοναχική παράδοση, είναι η αγρυπνίες τις παραμονές Κυριακών και το ακατάργητο των ωρών.

Στην ανάπτυξη του μοναχισμού στην Παλαιστίνη προσέφεραν σημαντικά οι αιγυπτιακής καταγωγής Όσιοι Ιλαρίων ο Μέγας (†372) και Γεράσιμος (†451), ο συριακής καταγωγής Ευθύμιος ο Μέγας (†473) και οι από την Καππαδοκία Θεοδόσιος ο Μέγας (†529) και ο Σάββας ο Ηγιασμένος (†532). Ο τελευταίος ίδρυσε στην Παλαιστίνη επτά Λαύρες, συμπεριλαμβανομένης και της περίφημης Μεγάλης Λαύρας, η οποία ευρίσκεται δίπλα στα Ιεροσόλυμα.

Ο παλαιστινιακός μοναχισμός προσέφερε τα μέγιστα στην Ορθόδοξη υμνογραφία. Έτσι ο μοναχός

της Λαύρας του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου, που ασκήτευσε στη Μονή κατά το πρώτο ήμισυ του 7 αιώνα, Όσιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός συνέταξε τον κατάλογο των αρχαιοτάτων ύμνων της Παρακλητικής.

- Μπορούμε να κάνουμε λόγο για δεσμούς ανάμεσα στον παλαιστινιακό και τον ρωσικό μοναχισμό;

- Μπορούμε. Η χαρακτηριστική της εθνικής μας κοσμοαντίληψης ευλάβεια απέναντι στο ιερό και η επιθυμία να προσκυνήσουμε τόπους, ευλογημένους από τον επίγειο βίο και το σταυρικό πάθος του Σωτήρα μας, η ίδια η κλίση της ρωσικής καρδιάς προς τους Αγίους Τόπους επηρέασαν τη διαμόρφωση του ιδεώδους της Αγίας Ρωσίας συμπεριλαμβανομένου και του μοναχικού πολιτεύματος. Οι Ρώσοι προσκυνητές του Παναγίου Τάφου αντλούσαν πλήρως τις ευλογημένες δωρεές και την έμπνευση για προσευχή, αφομοίωναν τη θεολογική, τη λειτουργική και την ασκητική εμπειρία των Ιερών Μονών και Ναών της Παλαιστίνης, μια εμπειρία η οποία έγινε παράδειγμα προς μίμηση σε διάφορα μέρη της Πατρίδας μας. Η ιεροσολυμιτική λατρευτική παράδοση αποτέλεσε βάση εκείνου του Τυπικού, το οποίο ακολουθεί η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία.

- Πείτε μας παρακαλώ για την Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή στα Ιεροσόλυμα. Πολλοί έχουν ακούσει για αυτή, αλλά λίγοι είναι όσοι γνωρίζουν καλά την ιστορία της.

- Η Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή στα Ιεροσόλυμα ιδρύθηκε το 1847 με απόφαση της Αγιωτάτης Διοικούσης Συνόδου και κατόπιν συγκατάθεσης του Αυτοκράτορα Νικολάου Α΄. Προηγήθηκε όμως μια μακρά ιστορία των ρωσοπαλαιστινιακών πνευματικών σχέσεων.

Ο ευσεβής Ρωσικός λαός αφού ασπάστηκε τον Χριστιανισμό, ανέκαθεν δέχθηκε την κλήση του αγγέλου «Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος» (πρβλ. Μφ. 28. 6) ως στραφείσα προς όλους τους χριστιανούς. Σύντομα μετά το Βάπτισμα της Ρωσίας μια από τις πρώτες αντιπροσωπείες που απέστειλε ο Πρίγκιπας Βλαδίμηρος ήταν εκείνη στην Ιερουσαλήμ. Ένα αιώνα αργότερα (το 1106-1107) την περίφημη περιήγηση στους Αγίους Τόπους πραγματοποίησε ο Ηγούμενος Δανιήλ, ο οποίος άναψε καντήλι στον Πανάγιο Τάφο «εκ μέρους όλων των Ρώσων πριγκίπων» και ήταν πρώτος Ρώσος ο οποίος αναφέρει την κάθοδο του Αγίου Φωτός το Μεγάλο Σάββατο.

Η Εγγύς Ανατολή ήταν ανάμεσα στις εξωτερικές πολιτικές επιδιώξεις των Ηγεμόνων της Ρωσίας: Ιωάννη Γ΄, Ιωάννη Δ΄, Μεγάλου Πέτρου, Αικατερίνης Β΄ και Αλεξάνδρου Α΄.

Η ίδια η ίδρυση της Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής οφείλεται στην ανάγκη διευκόλυνσης της δυσχερούς θέσεως χιλιάδων Ρώσων προσκυνητών, που έρχονταν στους Αγίους Τόπους και για ένα

μεγάλο διάστημα δεν έβρισκαν ένα αξιοπρεπές κατάλυμα, αλλά ούτε είχαν τη δυνατότητα να διαποιμούνται στη μητρική τους γλώσσα, καθώς και στην επιθυμία συστηματοποίησης της παροχής βοήθειας στον τοπικό Ορθόδοξο χριστιανικό πληθυσμό.

Μετά την ίδρυση της Ιεραποστολής χάρη στις προσπάθειες των Αρχηγών και των μελών της όπως ο Επίσκοπος Πορφύριος Ουσπένσκυ, ο ιερομόναχος Θεοφάνης Γκόβορωφ (ο μέλλων Επίσκοπος Θεοφάνης ο Έγκλειστος), ο Επίσκοπος Κύριλλος Ναούμωφ, οι Αρχιμανδρίτες Λεωνίδα Καβέλιν και Αντωνίνος Καπούστιν, στη διάρκεια μερικών δεκαετιών χτίστηκαν ξενώνες για φιλοξενία Ρώσων προσκυνητών και δημιουργήθηκαν κατάλληλες συνθήκες για την παραμονή τους στους Αγίους Τόπους. Στην κυριότητα της Ιεραποστολής περιήλθαν πολλά οικόπεδα, όπου συνέβησαν γεγονότα της Αγίας Γραφής, διενεργήθηκαν μεγάλης κλίμακας αρχαιολογικές ανασκαφές, οι οποίες διαδραμάτισαν σπουδαίο ρόλο στην ανάπτυξη της εκκλησιαστικής αρχαιολογίας και έθεσαν θεμέλια των μελλοντικών ανακαλύψεων. Με προσπάθειες της Ιεραποστολής τακτοποιήθηκε το επιστημονικό, το ερευνητικό και εκδοτικό έργο που αφορούσε στη μελέτη της ιστορίας και της σύγχρονης κατάστασης της Παλαιστίνης και της ευρύτερης περιοχής της Μέσης Ανατολής, στη βιβλική φιλολογία και αρχαιολογία, στην εξάπλωση των γνώσεων για τους Αγίους Τόπους στη ρωσική κοινωνία. Με την πάροδο του χρόνου προέκυψε σχέδιο της ίδρύσεως στα Ιεροσόλυμα του Ρωσικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου.

– Ποιοι ήταν οι σκοποί της Ιεραποστολής εκτός από την ποιμαντική φροντίδα για τους προσκυνητές και πως εξασφαλιζονταν πόροι για την εκπλήρωση αυτών;

– Μια από τις προτεραιότητες της Ιεραποστολής ήταν η ανάπτυξη των σχέσεων της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας με τα παλαιά Ανατολικά Πατριαρχεία, η παροχή της ανθρωπιστικής βοήθειας στους ντόπιους Ορθόδοξους χριστιανούς. Επίσης η Ιεραποστολή ενίσχυε οικονομικά τη διαφύλαξη και τον εξωραϊσμό του Παναγίου Τάφου και άλλων μεγάλων χριστιανικών προσκυνημάτων. Η Ιεραποστολή τακτοποίησε την έκδοση των Ορθόδοξων χριστιανικών βιβλίων στην Αραβική γλώσσα και ίδρυσε πολλά σχολεία για τον ιθαγενή πληθυσμό. Κάποιο διάστημα ο Αρχηγός της Ιεραποστολής Αρχιμανδρίτης Πορφύριος διατελούσε μετά από σχετικό διορισμό Έφορος όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Οι Άραβες διανοούμενοι της Μέσης Ανατολής μέχρι σήμερα θυμούνται το διαφωτιστικό έργο της Ιεραποστολής. Χάρη σε αυτό ο ντόπιος πληθυσμός είχε ευκαιρία όχι μόνο να παρακολουθεί μαθήματα στη μητρική του γλώσσα, αλλά και να μαθαίνει τη Ρωσική και έτσι μέσω της αποκτούσε πρόσβαση στον παγκόσμιο πολιτισμό.

Σημειωτέον ότι οι πόροι αυτού του εξαιρετικά πολυσχιδούς έργου εξασφαλιζονταν από τις προσφορές του απλού ρωσικού λαού. Γνωστός ήταν ο λεγόμενος «έρανος των Βαΐων», ο οποίος

διενεργείτο κάθε χρόνο την Κυριακή των Βαΐων σε όλους τους Ιερούς Ναούς στη Ρωσία και προοριζόταν για την αποστολή στα Ιεροσόλυμα.

Μεγάλη ήταν η στήριξη προς το έργο της Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής του Αυτοκρατορικού Ορθόδοξου Παλαιστινιακού Συλλόγου, ο οποίος ιδρύθηκε το 1882. Οι πρώτοι Πρόεδροί του ήταν ο Μεγάλος Δούκας Σέργιος του Αλεξάνδρου και η σύζυγός του Μεγάλη Δούκισσα Ελισάβετ του Θεοδώρου, η οποία κατατάχθηκε στη χορεία αγίων ως οσιομάρτυς.

Ως αποτέλεσμα της δράσεως της Ιεραποστολής και του Συλλόγου τον 19 αι. διαμορφώθηκε εκείνο το μοναδικό φαινόμενο το οποίο αποκαλούμε τη «Ρωσική Παλαιστίνη». Αυτός ο όρος περιλαμβάνει το σύνολο των ρωσικών Ιερών Ναών, Μονών, οικοπέδων και Μετοχίων, καθώς και των έργων και μελετών με εκκλησιαστικό και ιστορικό, βιβλικό και φιλολογικό, αρχαιολογικό και βυζαντολογικό περιεχόμενο, τα οποία πραγματοποιήθηκαν κατά καιρούς από Αρχηγούς και υπαλλήλους της Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής, τους επιστήμονες του Αυτοκρατορικού Συλλόγου.

– Μπορείτε να αναφερθείτε περισσότερα στην πορεία της Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής τον 20 αιώνα;

– Μέχρι την αρχή του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου η Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή στα Ιεροσόλυμα είχε 37 οικόπεδα (συμπεριλαμβανομένων εκείνων στη Χεβρών δίπλα στη «Δρυ Μαμβρή» της Αγίας Γραφής, στην Ιόπη στη θέση του σπιτιού και του τάφου της Ταβιθάς, στην Ιεριχώ, στο Καρμήλιο Όρος, στη λίμνη της Τιβεριάδος και πολλών άλλων), 8 Ιερούς Ναούς και παρεκκλήσια, 2 γυναικείες Μονές, 5 νοσοκομεία, 7 ξενώνες για προσκυνητές. Από κοινού με τον Αυτοκρατορικό Ορθόδοξο Παλαιστινιακό Σύλλογο η Ιεραποστολή συντηρούσε πάνω από 100 σχολεία για τον ντόπιο πληθυσμό.

Μετά τα τραγικά γεγονότα στην Πατρίδα μας το 1917, οι σχέσεις μεταξύ της Ρωσίας και της Παλαιστίνης διακόπηκαν για ένα μακρύ χρονικό διάστημα και η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία για μερικές δεκαετίες δεν είχε δυνατότητα να διαχειρίζεται την πλούσια κληρονομιά της στους Αγίους Τόπους. Η Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή με πολυάριθμα οικόπεδα, Ιερούς Ναούς και Μονές της, καθώς και σχολεία, νοσοκομεία και Μετόχια που ανήκαν στον Αυτοκρατορικό Ορθόδοξο Παλαιστινιακό Σύλλογο στερήθηκαν κάθε στήριξης από τη Ρωσία. Όσο ήταν δυνατό τη φροντίδα για τη διατήρηση της «Ρωσικής Παλαιστίνης» ανέλαβε η Υπερόριος Ρωσική Εκκλησία.

Από το 1918 οι ρωσικές γαίες, κτίρια και περιουσία στην Παλαιστίνη περιήλθαν στη διαχείριση των βρετανικών αποικιοκρατικών αρχών, οι οποίες εφάρμοζαν την εγκριθείσα από το 1922 εντολή της Κοινωνίας των Εθνών για την Παλαιστίνη. Οι βρετανικές αρχές εφάρμοσαν την πρακτική της υποχρεωτικής «εκμισθώσεως» της ρωσικής περιουσίας για εμπορικούς σκοπούς.

Παρά τη δυσχερή κατάσταση στην Πετρούπολη σώθηκε ο Παλαιστινιακός Σύλλογος, από τον οποίο αφαιρέθηκαν οι λέξεις «Ορθόδοξος» και «Αυτοκρατορικός». Τώρα ήταν πλέον ο Ρωσικός Παλαιστινιακός Σύλλογος στα πλαίσια της Ακαδημίας Επιστημών.

Μόλις το Σοβιετικό κράτος αναγνωρίστηκε από τις Ευρωπαϊκές χώρες, άρχισαν να καταβάλλονται οι προσπάθειες προστασίας των ρωσικών δικαιωμάτων επί της περιουσίας στην Παλαιστίνη. Στις 18 Μαΐου 1923 ο εκπρόσωπος της ΕΣΣΔ στο Λονδίνο Λ. Κράσιν απέστειλε σημείωμα στον Υπουργό Εξωτερικών της Μεγάλης Βρετανίας λόρδο Κερζόν, όπου ισχυριζόταν ότι όλη η περιουσία της πρώην Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής και του Αυτοκρατορικού Ορθόδοξου Παλαιστινιακού Συλλόγου αποτελεί ιδιοκτησία του Σοβιετικού κράτους. Όμως μέχρι το τέλος του Δευτέρου Παγκόσμιου Πολέμου αυτές οι προσπάθειες δεν καρποφόρησαν.

Τον Απρίλιο 1945 ο Αγιώτατος Πατριάρχης Μόσχας και Πασών των Ρωσιών Αλέξιος Α΄ πραγματοποίησε προσκύνημα στους Αγίους Τόπους.

Μετά τη σύσταση του κράτους Ισραήλ το 1948 άρχισαν οι διαπραγματεύσεις με την ηγεσία του για την επανίδρυση της Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής στα Ιεροσόλυμα και τον Οκτώβριο του 1948 η Ιεραποστολή ανανέωσε το έργο της. Στις επόμενες δεκαετίες στην ιστορία της Ιεραποστολής σημειώθηκαν δραματικά γεγονότα. Ως αποτέλεσμα της λεγόμενης «συναλλαγής πορτοκαλιού» του 1964 η Κυβέρνηση της ΕΣΣΔ μεταβίβασε την ιδιοκτησία ενός σεβαστού μέρους των κάποτε ακινήτων της Ιεραποστολής στο Ισραήλ. Το έργο της Ιεραποστολής επηρεαζόταν και από τον ανίατο εκείνη τη στιγμή διχασμό στους κόλπους της Ρωσικής Εκκλησίας, ο οποίος οφειλόταν στο μπολσεβικικό πραξικόπημα: η Σύνοδος των Επισκόπων της Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας τελούσε σε κατάσταση ακοινωνησίας με την Εκκλησία στην Πατρίδα.

- Πως εξελίσσονται τα πράγματα στη Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή σήμερα μετά την υπογραφή της πράξεως κανονικής κοινωνίας μεταξύ του Πατριαρχείου Μόσχας και της Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας;

- Μετά την υπογραφή τον Μάιο 2007 της Πράξεως κανονικής κοινωνίας διαμορφώθηκαν οι καταλληλότερες συνθήκες για την πλήρη ανανέωση της Ρωσικής πνευματικής παρουσίας στους Αγίους Τόπους.

Σήμερα συνεχίζεται με επιτυχία το έργο της Ρωσικής Πνευματικής Ιεραποστολής στα Ιεροσόλυμα και του Αυτοκρατορικού Ορθόδοξου Παλαιστινιακού Συλλόγου. Ενεργοποιήθηκε η διαδικασία επιστροφής και αποκαταστάσεως της ρωσικής περιουσίας στους Αγίους Τόπους, η οποία απολέσθηκε τον περασμένο αιώνα, αναγεννιούνται οι παραδόσεις των Ορθοδόξων

προσκυνηματικών περιηγήσεων προς την Παλαιστίνη από τη Ρωσία, καταβάλλονται δυνατές προσπάθειες για την επικράτηση ειρήνης και διομολογιακής και διεθνικής συναίνεσης στην περιοχή.

– Εκτός από τη Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή στους Αγίους Τόπους υπάρχουν ρωσικές Ιερές Μονές. Σε ποια κατάσταση ευρίσκονται σήμερα;

– Σήμερα διατηρείται και αναπτύσσεται η παράδοση της ενεργού παρουσίας του ρωσικού μοναχισμού στους Αγίους Τόπους, η οποία πηγάζει ακόμα από τον 19 αιώνα.

Έτσι υπηρετούν αδελφές της Ιεράς Γυναικείας Μονής της Ορεινής, η οποία χτίστηκε στο σημείο συναντήσεως της Παναγίας με την Αγία Ελισάβετ. Οι μοναχές παρέχουν σημαντική βοήθεια στη Ρωσική Πνευματική Ιεραποστολή σε όλους τους τομείς της δράσεώς της. Εργάζονται στα Μετόχια, βοηθούν στις ακολουθίες, στις υποδοχές και τακτοποιήσεις προσκυνητών, στην οργάνωση και τη διεξαγωγή των ξεναγήσεων στους Αγίους Τόπους. Μερικές μοναχές ομιλούν Εβραϊκά ή Ελληνικά και έτσι συμβάλλουν στην πραγματοποίηση αντιπροσωπευτικών λειτουργιών της Ιεραποστολής.

Στη δικαιοδοσία της Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας ευρίσκεται η Ιερά Γυναικεία Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στο Όρος των Ελαιών, όπου σήμερα εγκαταβιώνουν περίπου 50 μοναχές διαφόρων εθνικοτήτων. Ανάμεσά τους περιλαμβάνονται μοναχές ρωσικής, αραβικής, ρουμανικής, εσθονικής, αυστραλιακής και γερμανικής καταγωγής. Οι αδελφές της Μονής περιποιούνται τους προσκυνητές και αγωνίζονται στην προσευχή, διαβάζοντας αδιάλειπτα νυχθημερόν το ψαλτήρι στο παρεκκλήσι του Αγίου Προδρόμου, το οποίο χτίστηκε στον τόπο ευρέσεως της τιμίας κεφαλής του.

Αγωνίζονται επίσης οι μοναχές στον Ιερό Ναό Αγίας Ισαποστόλου Μαρίας Μαγδαληνής στη Γεθσημανή, όπου φιλοξενούνται σήμερα τα ιερά λείψανα των αγίων οσιομαρτύρων Μεγάλης Δούκισσας Ελισάβετ και μοναχής Βαρβάρας. Οι αδελφές αυτής της πολυεθνικής Μονής, η οποία ευρίσκεται στη δικαιοδοσία της Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας, ασχολούνται με τη ραφή εκκλησιαστικών αμφίων, την κατασκευή εκκλησιαστικών ειδών και θυμιάματος.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/56015/>